

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΙΠΙΝΗ

Ο Αντώνιος Πιπίνης γεννήθηκε το Μάιο του 1927 στο χωριό Κόρφος Σοφικού της Κορινθίας. Ήταν το πρώτο από τα τέσσερα παιδιά, που απέκτησαν η Ελένη και ο Κυριάκος Πιπίνης, οικογένεια ναυτικών. Πέρασε τα πρώτα μαθητικά του χρόνια στο Δημοτικό Σχολείο Κόρφου. Υπήρξε άριστος μαθητής, ενώ εργαζόταν στο καΐκι του πατέρα του. Αφού αποφοίτησε από το Γυμνάσιο Κορίνθου, πέτυχε την εισαγωγή του στην Ανωτάτη Σχολή Οικονομικών και

Εμπορικών Επιστημών, την ΑΣΟΕΕ, στην Αθήνα, από όπου έλαβε το πτυχίο του το 1951. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ως Δεκανέας Πυροβολικού, σε μονάδες του Όπλου στη Βέροια και στην Έδεσσα.

Το 1953 ξεκίνησε την επαγγελματική του αναζήτηση και εργάστηκε ως στέλεχος και προϊστάμενος λογιστηρίων στο 6^ο Αστικό ΚΤΕΛ Αθηνών και μετά στο τότε γνωστό εργοστάσιο επίπλων ΦΙΛΙΠΠΟΥ, όπου και γνώρισε τη μελλοντική συζυγό του. Το 1958 πέτυχε στις εξετάσεις του Υπουργείου Οικονομικών, εισήλθε στο Δημόσιο Τομέα και εργάστηκε στην Εφορία Ανωνύμων Εταιρειών για περίπου 12 χρόνια. Το 1969 παραιτήθηκε καταγγέλοντας σιωπηλά τις μεθοδεύσεις της δικτατορίας στους κόλπους του Υπουργείου Οικονομικών και αποφάσισε ένα νέο ξεκίνημα, πλέον ως ελεύθερος επαγγελματίας. Με τον πρώην συνάδελφο και αδελφικό φίλο Ευστάθιο Τσώνη ίδρυσαν το 1970 το Γραφείο Φορολογικών Συμβούλων Α. Πιπίνης – Σ. Τσώνης και ειδικεύτηκαν στην παροχή υπηρεσιών συμβούλου στους τομείς του Φορολογικού Δικαίου, του Εμπορικού Δικαίου και των Ανωνύμων Εταιρειών.

Ακούραστα ερευνητικός και συνειδητά μελετηρός, διαμόρφωσε με επίπονη μελέτη μία βαθιά επιστημονική κατάρτιση και κριτική ανάλυση της φορολογικής νομοθεσίας, κάνοντας το όνομα του και το γραφείο του σύνωνυμα του απόλυτου κύρους στο Φορολογικό Δίκαιο.

Διετέλεσε σύμβουλος σε σημαντικές ανώνυμες εταιρείες, όπως η Πειραιϊκή-Πατραϊκή, η Heinkel-Hellas, η ΑΤΕ Δομική, η Τσαούσογλου ΑΕ, η φαρμακευτική VITA – Ι. Βελερής, η Δημητριακή ΑΕ, το Οφθαλμολογικό Κέντρο Αθηνών και πολλές άλλες. Η μεθοδική και συνεχής μελέτη του επέτρεψαν να τελειοποιήσει αυτοδίδακτα τη χρήση της αγγλικής και της γαλλικής γλώσσας, ανοίγοντας του νέους ορίζοντες στη μελέτη του Φορολογικού Δικαίου και των

εφαρμογών του και εκτός των συνόρων της Ελλάδας, διευρύνοντας το κριτικό και αναλυτικό του πνεύμα στη Φορολογική νομοθεσία. Υπηρέτησε σεμνά και ουσιαστικά την επιστήμη, που τόσο λάτρεψε, μέχρι το τέλος της ζωής του.

Με τη Δημητριακή ΑΕ ξεκίνησε τη συνεργασία το 1987, ως σύμβουλος φορολογικών θεμάτων. Η σχέση του με την εταιρεία υπήρξε μοναδική, καθώς υπηρέτησε σεμνά και ακούραστα την ιστορία και το όραμα των ανθρώπων της Δημητριακής, ενώ η καθημερινή παρουσία του αποτέλεσε ανεξάντλητη πηγή κύρους και αμέριστης στήριξης στη σύνθετη φορολογική δραστηριότητα της εταιρείας.

Ο Αντώνιος Πιπίνης πέθανε τον Αύγουστο του 2007, σε ηλικία 80 ετών, μετά από σύντομη και γενναία μάχη με τον καρκίνο. Ήταν παντρεμένος από το 1967 με τη Λούλα Πατιδάκη-Πιπίνη, καθηγήτρια γαλλικών, με την οποία απέκτησαν το 1968 ένα γιό, τον αρχιτέκτονα Κυριάκο Πιπίνη. Αγάπησε βαθιά τη βυζαντινή μουσική, την ελληνική και ξένη λογοτεχνία, τον ποιοτικό κινηματογράφο και τη ναυτική ιστορία. Η παρουσία του μένει ζωντανή σε όσους είχαν την τύχη να τον γνωρίσουν σαν άνθρωπο, σαν επιστήμονα, σαν πατέρα, σύζυγο και παππού, σα φίλο και συνάδελφο. Η πρόσφατα δημιουργημένη δανειστική βιβλιοθήκη του Δημοτικού Σχολείου στο Σοφικό Κορινθίας θα φέρει πάντα με συγκίνηση και υπερηφάνεια το όνομα του. Τα εγγόνια του Μαρίζα και Αντώνης Πιπίνης κρατούν βαθιά μέσα τους μια μικρή και άσβεστη φλόγα, πολύτιμη παρακαταθήκη από έναν αξιαγάπητο, σπάνιο, άριστο άνθρωπο.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΡΓΙΩΡΑ

Ήταν πράγματι <<πάντα παρούσα>> ! Σε όλες τις δύσκολες στιγμές- και όλοι ξέρουμε πόσες <<δύσκολες στιγμές>> συναντά κανείς στο <<επιχειρείν>> στη χώρα μας.

Και όμως η ζωή της , που άρχισε στις 12 Δεκεμβρίου του 1946 και κόπηκε απότομα απο την επάρατο την 22 Αυγούστου του 2010 ήταν μία συνεχής, ενθουσιώδης διαδρομή . Μέχρι την τελευταία

στιγμή το πάλεψε με κουράγιο και ελπίδα. Με τον ενθουσιασμό που επέδειξε σ'ολη της τη ζωή.

Αποφοίτησε απο το Οικονομικό Γυμνάσιο Θηλέων, σπούδασε και πήρε το πτυχίο της απο την ΑΣΟΕΕ (πρώην Ανωτάτη Εμπορική) και ξεκίνησε την καριέρα της στην ΛΕΒΕΡ ΕΛΛΑΣ ΑΕ, μετά στην ΙΤΤ και αργότερα στην Schlumberger στην Αθήνα και στο Dubai πριν έρθει το 1985 στη Δημητριακή.

Μας έκανε υπερήφανους που την είχαμε όλα αυτά τα χρόνια ανάμεσά μας , μας λείπει και θα την θυμόμαστε πάντα.

ΤΟ ΒΗΜΑ

Η διπλή δολοφονία

Γιάννης Μαρίνος Αθήνα – Κυριακή 11 Ιουλίου 2010

Γράφοντας την περασμένη Κυριακή για τη δολοφονία του αστυνόμου Γιώργου Βασιλάκη, υπασπιστή του υπουργού κ. Χρυσόχοιδη, που ήταν ο στόχος, η σκέψη μου πήγε και στα προηγηθέντα τρία θύματα, που κήηκαν ζωντανά στην τράπεζα Marfin, από παρελαύνοντες διαδηλωτές-δολοφώους. Και αμέσως διερωτήθηκα. Μα ποιά είναι τα ονόματα τους; Και με ντροπή διαπίστωσα ότι τα είχα λησμονήσει. Όπως φοβούμαι και η συντριπτική πλειονότητα των Ελλήνων. Παρέμειναν απλώς στα τρία αθώα θύματα της πυρκαϊας στη Marfin, ενώ τα ονόματα τους περιήλθαν στη λήθη. Ταυτόχρονα με ύποπτο ζήλο αναζητήθηκαν πλήθος υπαίτιοι: ο Βγενόπουλος που τους υποχρέωσε να εργασθούν, το κατάστημα της Τράπεζας που δεν έχει επαρκή πυρασφάλεια. Ή ακόμα και τα ίδια τα θύματα που ήταν άξια της τύχης τους, αφού είχαν προσέλθει να εργασθούν, όπως είχαν δικαίωμα. Ετσι πολύ μεθοδικά κατέληξε να είναι υπαίτιοι για τον θάνατο των <<τριών αθώων νεαρών υπαλλήλων>> οι ίδιοι οι δολοφονηθέντες προκειμένου να λησμονηθεί ότι πυρπολήθηκαν από κάποιους διεστραμμένους αντάρτες των πόλεων που υποτίθεται ότι καίγοντας, καταστρέφοντας, δολοφονώντας αγωνίζονται για τα δίκαια του λαού. Λοιπόν, παρακαλώ ας καταγραφούν στη μνήμη μας μαζί με του Γιώργου Βασιλάκη και τα ονόματα της Αγγελικής Παπαθανασοπούλου, Παρασκευής Ζούλια και Επαμεινώνδα Τσακάλη. Αυτοί οι τρεις νεκροί συνάνθρωποί μας και το ανώνυμο έμβρυο δολοφονήθηκαν εν ψυχρώ όχι μόνο από τους πάντα παραμένοντες άγνωστους εμπρηστές, κουκουλοφόρους ή μη, αλλά και από πολλούς παρελαύνοντες έξω από το φλεγόμενο τραπεζικό κατάστημα που όχι μόνον δεν προσπάθησαν να τους σώσουν, αλλά ορισμένοι χασκογελούσαν κιόλας πιστεύοντας ότι καλά έπαθαν τα θύματα αφού δεν απεργούσαν. Αυτοί οι τελευταίοι άλλωστε είναι το μείζον πρόβλημα: η αδιαφορία τους για τα καθημερινά διαπραττόμενα εγκλήματα από τους ακροαριστερούς και αντιεξουσιάστες. Σοβαρότερο πρόβλημα είναι η παραίτηση μεγάλου μέρους της ελληνικής κοινωνίας από ηθικές αξίες, από τον στοιχειώδη ανθρωπισμό, από τον σεβασμό και την προστασία του δημοκρατικού πολιτεύματος που προυποθέτουν κατά το Σύνταγμα την απαιτούμενη ενεργοποίηση του πατριωτισμού των ελλήνων πολιτών. Πατριωτισμός, <<Τι είναι αυτό;>> θα ρωτούσαν κάποιοι ειρωνικά.

Η αναπόφευκτη, λόγω μη συνεχούς υπομνήσεως των ονομάτων των θυμάτων της τρομοκρατίας, απαλοιφή τους από τη συλλογική μνήμη συνιστά

μια δεύτερη δολογονία τους: Προηγείται η αφαίρεση της ζωής τους και μετά τους δολοφονούμε για δεύτερη φορά με τη διαγραφή από τη μνήμη μας των ονομάτων του. Διερωτώμαι μάλιστα αν η Πολιτεία προβλέπει ή έστω και εκ των υστέρων μεριμνά για την οικονομική και ψυχολογική στήριξη των μελών των οικογενειών τους. Ελπίζω να το εννοούσε τουλάχιστον ο κ. Βγενόπουλος ότι αυτός θα στηρίζει, όπως επιβάλλεται, τους οικείους τους.

Αντίθετα, η παραπλανημένη ελληνική κοινωνία συντηρεί στη μνήμη της ενίοτε και με μόλις αποκρυπτόμενο θαυμασμό τα ονόματα των δολοφόνων της «17 Νοέμβρη», των οποίων ζητείται κατά καιρούς και η γνώμη για την επικαιρότητα από αδίστακτες εφημερίδες και τηλεοπτικούς αστέρες. Οι δολοφόνοι καλούνται να μας συμβουλευθούν και να μας καθοδηγήσουν. Οι περισσότεροι άλλωστε είναι ήδη ελεύθεροι, όπως δεν θα το ξέρετε!

Η σταθερή προβολή του ονόματος του άτυχου Αλέξη Γρηγορόπουλου, που σκοτώθηκε ή δολοφονήθηκε (δεν απεφάνθη ακόμη το Δικαστήριο), φοβούμαι ότι οφείλεται στο γεγονός ότι υπήρξε θύμα σφαίρας από όπλο αστυνομικού και όχι τόσο επειδή επρόκειτο για έναν ανήλικο μαθητή. Αλλιώς κατά μείζονα λόγο θα έπρεπε να θυμόμαστε και το όνομα του μικρού Αφγανού Χαμιντουλά Νατζαφί, ο οποίος φονεύθηκε από βόμβα τρομοκρατών και για τον άδικο χαμό του οποίου δεν είδα καμία αυθόρμητη διαδήλωση από την επιλεκτικά ευαίσθητη νεολαία μας. Ούτε φυσικά για τους τρεις πυροποληθέντες.

Αλλά θα χρειαστεί να συνεχίσω και στο «Βήμα» της Τρίτης.

jmarinos@tovima.gr

‘Αυτοί που θα θυμόμαστε για πάντα’

Stefan Cremer (born May 1952).

We lost Stefan on the 12th of September 2016.

Stefan was our President but he also –and above all- was an inspiring and supportive friend whose life was cut cruelly short.

Stefan always cared for our success in business but also in personal life.

He will always be with us and we will always be with his wonderful family:

Sabine Cremer

Leonie Thelen , born Cremer with Sophia

Anthony and Amelie Cremer

Larissa Cremer

Margareta Cremer

Andrea Cremer

Thomas Cremer

Christiane Cremer and family

Δημήτρης (Τάκης) Σταθόπουλος

Η ξαφνική απώλεια του Τάκη, μας συγκλόνισε. Μετά από σύντομη ασθένεια, η οποία σε καμία στιγμή δεν τον πτόησε και έτσι κανείς από μας δεν κατάλαβε πόσο σοβαρή ήταν, έφυγε από κοντά μας στις 8 Ιανουαρίου 2018, 29 χρόνια μετά από την αρχή της συνεργασίας του με τη Δημητριακή.

Ο Δημήτρης (Τάκης) Σταθόπουλος, γεννήθηκε στον Ριζόμυλο Μαγνησίας στις 22 Απριλίου 1954.

Παντρεύτηκε την Βίκυ Μιχαλοπούλου, με την οποία απέκτησαν τρεις γιούς και εργάστηκε σε πολλές και διαφορετικές δουλειές μέχρι που άρχισε την συνεργασία του με την εταιρεία μας στις 19 Ιανουαρίου 1989. Από τότε, μέχρι και τις τελευταίες μέρες του, εργάστηκε αποδοτικά στην εμπορία και διακίνηση σαραιών και μεγάλωσε όπως και όλοι εμείς, μαζί με την εταιρεία.

Η έντονη προσωπικότητά του, χωρίς υπερβολή «ανεπανάληπτη», έδινε πάντα έναν ιδιαίτερο τόνο σε κάθε συνεργασία μαζί του. Φιλικός με όλους, πάντα με καλή διάθεση και όρεξη για αστεία, πειραχτήρι, αντιμετώπιζε κάθε πρόβλημα θετικά και κατά κανόνα έλυne τους «γόρδιους δεσμούς» που συχνά παρουσιάζονται στη δουλειά μας.

Ο Τάκης θα μας λείπει αφάνταστα και θα μας μείνει αξέχαστος για όλα όσα τον χαρακτήριζαν.